

»Tomaž!... Sulec!... Aaa...« je zagrgal in se potopil. A že trenutek nato je našel pod nogami tla, izpljunil je vodo in kričal za čolnom, ki se mu je kot goreča plamenica umikal po vodi:

»Na desno! Pod kolesa, Tomaž!... Daj ji vetra, mrcini prekleti!...«

Urbiha se je kobacal na jez in kričal za onimi. Toda Tomaž je tudi brez njegovega vpitja vedel, kaj mu je storiti. Saj je sam dobro videl, da jo je sulec z ostmi v svojem mogočnem trupu urezal naravnost proti mlin-skim žlebovom.

Sulec je bil res tam. Toda ko je zagledal svetlobo in čoln, se je obrnil, še preden ga je mogel Tomaž doseči, in s kolom v hrbtu spet zdivjal ob jezu v vrzelo.

Obrnili so čoln — in spet nazaj! Toda to pot je sulcu odklenkalo! Tomaž je pognal za njim svoje osti, prav takrat, ko se je hotel spet dvigniti in pobegniti. Prav za škrge mu jih je treščil. Z Binetom sta ga komaj spravila v čoln.

Takrat je tudi Jozlju ugasnil zadnji šop slame. V temi so pristali na spodnjem koncu jezu in privezali čoln za steber. Potlej so tipaje pobrali plen, pobili sulca in mu potisnili kol skozi škrge, da si ga je lahko hlapček oprtal.

Urbiha je ves premočen trepetal na grabljicah in venomer ponavljal:

»Prekleta mrcina, pa smo te le!... Ha! Prekleta mrcina!...«

Iz hoste nad Vranjim vrhom pa se je pravkar dvignila luna kot ogromen, svetel kovanec.

Ivan Čampa

Pesnik in pomlad

Pri nas je zdaj, ko da zašel bi v vrt prostran,
ki ga zaljubljeno dekle skrbno neguje:
na vsak korak ti cvetje vošči dober dan
in ptič in breza, zemlja in metulj piruje.

A meni v tej lepoti čudno se godi:
kot bil bi sredi širnega sveta prav sam,
v razkošju pravljicnem več ne spoznam stvari
in več ne najdem mesta, kamor naj se dam.

Zato kar dalje naj pomlad piruje, sam pa
bom šel in vina težkega si v vrč nalil,
pod češnjo zleknil se in ves napoj izpil,
da bom pozabil svet in tebe, čudni Čampa.